

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Pol'nohospodárskeho družstva H.**, so sídlom v H., , IČO: X, proti žalovanej **P.P., s.r.o.**, so sídlom v B., , IČO: X, zastúpenej JUDr. J. P., advokátom so sídlom v N. D., **o zaplatenie 11 953,91 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 16 C 42/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 259/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 16. januára 2013 č.k. 16 C 42/2011-261 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní 11 953,91 € s príslušenstvom; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že účastníci konania 1. júna 2009 uzavreli nájomnú zmluvu (ďalej len „nájomná zmluva“), ktorou žalobca prenajal žalovanej časť nehnuteľnosti v katastrálnom území H.H. (vo výmere 8 300 m²) vedenej na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X za ročné nájomné 9 961,59 € + DPH. Predmet nájmu, výška nájomného ani výška spoluvlastníckeho podielu žalobcu na tejto nehnuteľnosti nebola medzi účastníkmi sporná. Žalobca je väčšinový spoluvlastník uvedenej nehnuteľnosti, preto bol na základe svojho rozhodnutia oprávnený uzavrieť nájomnú zmluvu a neskôr vystaviť faktúru, ktorou za obdobie od 16. marca 2010 do 15. marca 2011 vyčíslil žalovanej nájomné vo výške 11 953,91 €. Žalobca nikdy nebol členom občianskeho združenia s názvom „Z.“ a nevzniklo mu členstvo ani v pozemkovom spoločenstve „Z. – pozemkové spoločenstvo“. Nájomná zmluva bola so žalovanou uzavretá v súlade so zákonom. Jej tvrdenie o absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy je nedôvodné. Žalovaná tiež nedôvodne namieta, že predmet nájomnej zmluvy je totožný s predmetom zmluvy, ktorú 22. júna 2005 uzavrelo Z. – pozemkové spoločenstvo so spoločnosťou S., s.r.o. (právnou predchodkyňou žalovanej). Z týchto

dôvodov súd prvého stupňa opodstatnene podanej žalobe vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžné nájomné spolu s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 259/2013 napadnutý rozsudok potvrdil; žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam, na podklade ktorých vec správne právne posúdil. Odvolací súd poukázal na to, že po prijatí zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločnostiach (ďalej len „zákon č. 181/1995 Z.z.“) došlo k jednotnej úprave právneho postavenia urbáriátov, komposesorátov a podobných útvarov. V zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z.z. sa spoločnosti fyzických osôb, ktoré dovtedy vznikli a boli založené podľa osobitných predpisov považujú za spoločnosti založené podľa tohto zákona. V súlade s uvedeným ustanovením zákona č. 181/1995 Z.z. sa aj občianske združenie (Združenie bývalých urbáristov a obyvateľov mesta H.) pretransformovalo na pozemkové spoločnosti v zmysle tohto zákona. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že žalobca nie je a nebol členom pozemkového spoločnosti – Z.H.. V registri pozemkových spoločností nie je vedený ako člen tohto pozemkového spoločnosti a so spoluvlastníkmi nehnuteľností nezaložil pozemkové spoločnosti. Vzhľadom na to sa na neho nevzťahujú ustanovenia zákona č. 181/1995 Z.z. Navyše, podľa vyjadrenia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky z 18. novembra 2011 predmetné pozemkové spoločnosti ani nemohlo byť založené, lebo v jeho prípade nebola splnená povinnosť prispôbiť svoje právne pomery ustanoveniam zákona č. 181/1995 Z.z. Toto spoločnosti bolo preto založené v rozpore s uvedeným zákonom. V ďalšom súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca je síce právny nástupca Jednotného roľníckeho družstva a bol vlastníkom nehnuteľností, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov majetku bývalých urbáristov, komposesorátov a podobných právnych útvarov, tieto nehnuteľnosti boli ale vydané bývalým urbárikom v H. a ich právnym nástupcom iba v podiele 34,26 %. Vo zvyšnom podiele 65,74 % tieto nehnuteľnosti zostali v jeho spoluvlastníctve žalobcu. Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobca ako väčšinový spoluvlastník spoločnej nehnuteľnosti môže v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka rozhodovať o hospodárení so spoločnou vecou (nehnuteľnosťami) a mohol tiež uzavrieť nájomnú zmluvu. Vzhľadom na to, že na žalobcu sa nevzťahuje zákona č. 181/1995 Z.z., nie je pri nakladaní

so svojim spoluvlastníckym podielom limitovaný ustanoveniami tohto zákona. Nedôvodné sú preto odvolacie námietky žalovanej, že žalobca nebol oprávnený samostatne disponovať s imaginárnymi podielmi spoločných pozemkov, resp. že tak mohol postupovať len v mene pozemkového spoločenstva (teda nie vo svojom mene). Neopodstatnené sú tiež žalovanej o absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy a o tom, že žalobca nebol oprávnený uzavrieť nájomnú zmluvu a že ňou bol prenajatý nespôsobilý predmet záväzkovo-právneho vzťahu. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná nedôvodne tvrdí aj to, že predmet nájomnej zmluvy je identický s predmetom zmluvy, ktorú už skôr (22. júna 2005) uzavrela spoločnosť S., s.r.o. a Z. – pozemkové spoločenstvo. Navyše, ako menšinový spoluvlastník nebolo toto Z. – pozemkové spoločenstvo oprávnenie prenajať 22. júna 2005 celú nehnuteľnosť, lebo tým disponovalo aj s podielom žalobcu. Z týchto dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca bol oprávnený uzavrieť nájomnú zmluvu v časti svojho spoluvlastníckeho podielu, nájomná zmluva bola uzavretá platne, a preto je žalovaná povinná riadiť sa jej ustanoveniami a platiť na jej základe žalobcovi nájomné. V konaní bolo preukázané, že žalovaná za obdobie od 16. marca 2010 do 15. marca 2011 dohodnuté nájomné žalobcovi nezaplatila, preto súd prvého stupňa rozhodol správne tak, že žalobe vyhovel. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolanie. Uviedla, že v konaní na strane žalobcu vystupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. c/ O.s.p.), v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zopakovala svoju argumentáciu, že nájomná zmluva je neplatná, medziiným z dôvodu, že (imaginárne) podiely spoluvlastníkov k spoločným pozemkom nemôžu byť v žiadnom prípade spôsobilými predmetmi záväzkovo-právnych vzťahov. Žalobca uzavretím nájomnej zmluvy obišiel zákon č. 181/1995 Z.z. a nerešpektoval jeho ustanovenia. Pri uzatváraní nájomnej zmluvy konal v postavení prenajímateľa nespôsobilý subjekt, ktorý v prejednávanej veci nemal aktívnu vecnú legitímáciu, čím podľa názoru žalovanej došlo k vážnej procesnej chybe. V konaní teda vystupoval ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Žalobca je ako podielový spoluvlastník prenajatých spoločných nehnuteľností ex lege členom pozemkového spoločenstva, preto sa na neho vzťahujú ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z.z.

Žalobca ale v danom prípade nekonal tak, ako má konať navonok pozemkové spoločenstvo podľa tohto zákona a v rozpore s ním postupoval ako väčšinový spoluvlastník spoločnej veci v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka. Súdny tieto okolnosti náležite právne nevyhodnotili. Prehliadli tiež, že predmet nájomnej zmluvy je totožný so zmluvou, ktorú 22. júna 2005 (teda skôr) uzavrelo s právnou predchodkyňou žalovanej Z. – pozemkové spoločenstvo. Pokiaľ sa chcel žalobca domáhať nejakého plnenia titulom prenájmu spoločných pozemkov, mal „tak urobiť regresne vo vzťahu k pozemkovému spoločenstvu“. Vzhľadom na to, že žalobca zvolil iný postup, je podľa názoru žalovanej sporná aj pasívna vecná legitímácia žalovanej v predmetnom konaní. To len potvrdzuje, že súdy v danom prípade „prejednávali vec s účastníkmi, ktorí nemali spôsobilosť nimi byť“. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť (tak, že žaloba sa zamietla) a žalovanej priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súdy v danom prípade náležite zistili rozhodujúce skutkové okolnosti a svoje skutkové zistenia správne právne posúdili. Žiadal preto dovolanie žalovanej zamietnuť.

Žalovaná na svojej dovolacej argumentácii zotrvala aj vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalobcu k jej dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie – naopak – je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, lebo po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo b/ ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale taký potvrdzujúci rozsudok, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolací súd v tejto právnej veci dosiaľ nerozhodoval (rozhoduje o prvom dovolaní podanom v tejto právnej veci), preto ani nezaujal právny názor, ktorým by bol odvolací súd viazaný (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalovanej preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

3. Dovolanie žalobkyne by v danom prípade bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

4. Žalobkyňa v dovolaní poukázala na § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (ktorý sa týka procesnej vady spočívajúcej v tom, že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený), k uvedenému ustanoveniu ale priradila znenie, vzťahujúce sa na § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Dovolací súd, riešiac uvedený rozpor s prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom zvolenú argumentáciu žalovanej, vychádzal z toho, že dovolateľka namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje (§ 90 O.s.p.). Právnu úpravu spôsobilosti byť účastníkom konania obsahuje § 19 O.s.p. Túto spôsobilosť má podľa uvedeného ustanovenia ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. V občianskoprávných vzťahoch majú spôsobilosť mať práva a povinnosti predovšetkým

fyzické osoby. Ich spôsobilosť vzniká narodením a zaniká smrťou (viď § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). V zmysle § 18 ods. 1 tohto zákonníka majú uvedenú spôsobilosť tiež právnické osoby. Ustanovenie § 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka za ne považuje a/ združenia fyzických alebo právnických osôb, b/ účelové združenia majetku, c/ jednotky územnej samosprávy a d/ iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon. Právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak (viď § 20a ods. 2 tohto zákonníka).

V prejednávanej veci nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca aj žalovaná sú subjekty zapísané v obchodnom registri. V zmysle vyššie uvedeného prehľadu právnej úpravy je nepochybné, že v čase vydávania dovolaním napadnutého rozsudku mali oba tieto subjekty spôsobilosť mať práva a povinnosti, a boli preto aj spôsobilé byť účastníkom predmetného občianskoprávneho konania.

Obsah dovolania naznačuje, že dovolateľka nesprávne stotožňuje spôsobilosť byť účastníkom konania s vecnou legitimáciou žalobcu a žalovanej v spore. Tieto dva pojmy nemožno ale zamieňať. Ak prípadne niektorý z účastníkov konania nemá vecnú legitimáciu, nezakladá to procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Vecnou legitimáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Možno preto uzavrieť, že ak by aj v konaní došlo prípadne k nesprávosti v tom, že vec bola prejednaná a rozhodnutá napriek tomu, že žalobca alebo žalovaná neboli vecne legitimovaní (pozn.: dovolací súd z uvedeného hľadiska vec neposudzoval), nešlo by o procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Z uvedeného dôvodu je dovolacia námietka žalovanej o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že ďalšie vady konania, ktoré sú vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. nevyplýva.

5. Dovolateľka tvrdí, že v konaní došlo k „inej procesnej vade“ (v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej), ktorá je v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. uvedená ako prípustný dovolací dôvod.

Pod „inou vadou“ sa v rozhodovacej praxi súdov spravidla rozumie najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napríklad osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s ustanovením § 129 O.s.p.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neuniesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, zohľadnenie skutočností, ktoré z dokazovania nevyplývali, opomenutie rozhodných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo.

„Iná procesná vada“ je ale (len) relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorý môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

6. Podľa názoru žalovanej spočíva napadnutý rozsudok na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namíeta, že súdy dospeli k nesprávnym právnym záverom pri riešení otázky platnosti nájomnej zmluvy, viazanosti žalobcu ustanoveniami zákona č. 181/1995 Z.z., vecnej legitímácie účastníkov konania, členstva (a právnych dôsledkov členstva) žalobcu v pozemkovom spoločenstve, oprávnenia žalobcu prenajať spoločné pozemky.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť

v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Vzhľadom na to, že žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté uznesenie vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

7. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 238 O.s.p., nepotvrdila sa existencia procesnej vady namietanej žalovanou (§ 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady konania vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

8. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. júna 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová